

Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

Illustration: Gert Ejton

At lege stupid investor på børnehaveniveau

” På trods og tværs af, hvad finanseksperter mener og kan underbygge, er jeg af den holdning, at penge kan være alt for dyrekøbte.

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.

For nogle uger siden så jeg udsendelsen ”Penge” i Danmarks Radio med den dygtige Dorte Fals som vært. Hun fokuserede denne gang på, hvordan man kunne forvalte de midler, man havde til rådighed. Om de yngre bedst som aktier, ved kunstkøb, designkøb, køb af årgangsvine, og der var vist også lidt flere muligheder.

Konklusionen blev afsagt af en professor i økonomi, og han sagde stålsat og helt uden bæven, at aktier var den eneste effektive forvaltning, hvis man havde lidt år at løbe på. Altså som oplagt pensionsopsparring. Alt andet kunne man glemme.

Og hold da helt op, hvor er jeg uenig, og hvor der dog blev glemt nogle mellemregninger ... Jeg fik lyst til at springe ind i skærmen og komme med mine erfaringer.

Baggrundsforklaring kommer her: Jeg har det sådan med penge, at jeg bestemt er bevidst om, at de er dejlige og bekvemme at have. Dét at kunne gribe bekymringsløst ned i en pæn - uden at være prangende - pengepung og betale uden at få tics, for eksempel et nyt køleskab, når det gamle pludselig og uden venlig varsel sætter ud, sige ja til en lille ferierejse med vennerne, uden at det betyder, at pengene skal hentes hjem ved at aflyse de kommende ballet- eller koncertoplevelser af den grund. At købe vinterstøvler uden tøven, når de gamle enten er blevet for grimme eller for slidte. At kunne give gaver uden at føle sig ussel.

Det er et privilegium, som er enormt stort, og som jeg er bevidst om. Dét, at kunne klare sig selv økonomisk. Ikke at være afhængig af andre end sig selv, ikke at skulle låne rundt omkring sig, når de akutte behov melder sig. Jeg bliver så mismodig, når jeg hører, at

nogle ægtefæller bliver i deres dårlige ægteskaber, fordi, som de siger, de ikke har råd til at gå fra hinanden. Gys. Hvilket gældsfængsel at være i.

Altså, penge har en betydning. Og hvordan passer man bedst på dem, så de ikke smuldrer op og ud, når man anduver den tredje alder og skal leve af det opsparede?

Jeg har i mine unge år været lidt uden forbindelse med den økonomiske virkelighed. Pension var ikke noget, jeg ofrede en tanke, og først sent som selvstændig begyndte jeg at smide lidt penge i projektet. I sådan en pensionspulje med fast, men ret lav forrentning.

En dag fortalte en god ven, at han havde købt aktier, og de havde forrentet sig på relativt få år med 300 procent. Wauw. Jeg tænkte på de sølle par procent, jeg fik. Jeg glemte det igen, men beskeden sad selvfølgelig et eller andet sted i baghovedet og poppede potent frem, da en revisor, der skulle se på mit regnskab, sagde, at jeg var super dårlig til at forvalte mine pensionsmidler. Jeg fik alt for lidt ud af det. Aktier var bare sagen. Jo hurtigere, jeg hoppede på, jo bedre.

Jeg stolede faktisk på revisoren, som jeg så som et talmæssigt unikum, og tænkte, nå, måske skal jeg ikke være så gammeldags og overforsigtig. Måske skal jeg prøve. Det gjorde jeg. Ikke nogen stor satsning, men bare en lille klat i traditionelle og forsigtige papirer. I løbet af få måneder gik det fantastisk. 30 procent groede min lille aktiepost.

Jeg mærkede grådigheden gribe fat i mine luftveje, og jeg tog en stor indånding og købte lidt mere. Og det gik stadig fremad. Og så pludselig faldt markedet. Her fik jeg at vide, at nu skulle jeg købe, og det gjorde jeg så. Og

sådan stille og roligt blev størsteparten af min pension investeret.

Når mine aktier steg, så jeg lyset i projektet, og når det gik den anden vej, befandt jeg mig i et tvivlende morads. Dét, der skete, var, at uanset om det gik op eller ned, så brugte jeg faktisk tid på at følge med og måtte enten berolige mig selv, at det nok skulle gå, eller at ærgre mig. Hvorfor i helvede købte jeg lige den aktie, når den en uge efter faldt til jorden som en sten uden anlæg for vinger.

Jeg ved rent faktisk ikke, om jeg, når det hele regnes sammen, med aktieudbytter og lidt køb og salg og renter fra obligationer, er helt til rotterne. Måske er det ikke så slemt. Set i kroner og øre. Men én ting er jeg ikke i tvivl om: Det har for mig været utilfredsstillende investeringer. Jeg synes nemlig ikke, det er sjovt at lege med ens hårdt tjente penge. Jeg vil hellere spille spil med vennerne, jeg vil meget hellere have brugt den tid, hvor jeg har kigget på aktiekurser, til at kigge på kunst, se film eller lave flødeboller. Det havde været en meget bedre investering set fra min vinkel.

Måske kommer mine aktier en dag til ”at performe”, som det hedder, som om aktier er cirkusakrobater, men jeg får aldrig gjort mine stunder med ærgrelser uoplevede. Så for mig at se, hvis jeg kunne have valgt anderledes, ville jeg have beholdt mit lille anbragte inflationssikre afkast i stedet for at lege stupid investor på børnehaveniveau. Så på trods og tværs af, hvad finanseksperter mener og kan underbygge, er jeg af den holdning, at penge kan være alt for dyrekøbte.

Især når man betaler i levet liv.